

renten; men det ærede Medlem har ganske rigtigt forstaaet de Bemærkninger, der knytter sig til § 5, og udtalte den ganske rigtige Opfattelse af, hvad denne Bestemmelse virkelig indeholder, nemlig, at det kun er under særlige Omstændigheder, der bør ydes Aldersrentenydere Hjælp af Hjelpekassen, og kun i saadanne Tilfælde, hvor et Hjems Opretholdelse økonomisk i allerhøjeste Grad vanskeliggøres ved Omstændigheder som Sygdom o. lign., som var af en særlig akut Karakter. Det ærede Medlem Hr. Vesterager havde den modsatte Opfattelse. Han sagde, at det var alt for vid en Adgang, der her var aabnet til Hjelpekassehjælp. Det kan aldeles ikke gaa an, sagde det ærede Medlem; disse Personer faar jo nu den Støtte fra det offentlige, som Aldersrenten er Udtryk for, og saa vil man ogsaa give dem Adgang til Hjelpekassehjælp! Og ud fra den Betragtning udtalte det ærede Medlem som sin Mening om Hjelpekassevirksomheden i Almindelighed, at denne Form for Støtte ganske sikkert havde levet sin længste Tid eller i hvert Fald burde have gjort det.

Jeg vil derom sige, at jeg finder ikke Anledning til her at optage en Debat om Hjelpekasseunderstøttelsens større eller mindre Berettigelse; men jeg tror, at saaledes som de økonomiske Forhold ligger for mangfoldige Mennesker, vil det være ganske umuligt at gaa bort fra Muligheden for i visse akutte, vanskelige Omstændigheder at kunne yde dem en Hjælp. Jeg føler mig overbevist om, at saa længe et saa stort Tal af vort Lands Beboere, som Tilfældet endnu er, lever tæt nede paa Eksistensminimumet, saa længe er det nødvendigt, at der i paa-kommende Tilfælde kan rækkes dem en hjælpende Haand. Og det ærede Medlem Hr. Vesterager bør ikke, synes det mig, lade hele sin Stilling til denne Sag diktere af stor Rundhaandethed fra Hjelpekassebestyrelser i visse Tilfælde eller Mangel paa Hensyntagen til de offentlige Kasser, hvis Midler Hjelpekassen i Virkeligheden udbetaler, som maaske kan være udvist af enkelte Hjelpekassebestyrelser.

Og jeg kan ikke se, med hvilken Ret man virkelig skulde kunne udelukke Aldersrentenydere fra Adgang til Hjælp ad den Vej. Lad os tage en gammel Kvinde paa Landet, som er begyndt at nyde Aldersrente i 65 Aars Alderen, som altsaa har en aarlig Indkomst af 300 Kr. Jeg kan ikke se, med hvilken Ret man skulde kunne nægte hende Hjelpekassehjælp, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at hun skulde blive syg og nødvendigvis have kvindeligt Medhjælp for at

blive plejet og passet. Det ærede Medlem Hr. Vesterager kan dog ikke mene, at vedkommende skulde kunne afholde en saadan Udgift af de 300 Kr., som ydes hende, og som udelukkende er beregnet paa hendes eget Underhold. Under saadanne Omstændigheder maa der, synes det mig, være et Sted, hvorfra den vedkommende kan blive økonomisk hjulpet indenfor en kortere, for hende økonomisk vanskelig Periode. Det er Ydelse af en saadan Hjælp, man har tænkt paa ved sidste Stykke af § 5. Ikke blot tror jeg, det er forsvarligt at stille et saadant Forslag, men jeg tror ogsaa, at det er ganske nødvendigt, at Aldersrenteloven indeholder en saadan Bestemmelse og altsaa ophæver den Bestemmelse i Hjelpekasselovens § 3, som hidtil har hindret alderdomsunderstøttede i at kunne faa Hjelpekassehjælp. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at naar Talen er om Alderdomsunderstøttelse efter Skøn, ligger Forholdet ganske anderledes; thi der er Kommunalbestyrelsen i Tilfælde af vanskelige Forholds Indtræden for en alderdomsunderstøttet i Stand til ved Skønnet at øge den vedkommendes Indtægt gennem Understøttelse for en kortere Tid, og det er ganske naturligt, at man har forbudt, at to forskellige Institutioner skulde sidde og skønne og maaske begge yde. Nu tages Skønnet helt bort fra den ene af disse, nemlig Kommunalbestyrelsen, og det er da ganske rimeligt, at det bevares for den anden, nemlig Hjelpekassebestyrelsen.

Der er i denne Sammenhæng fra samtlige Ordførere knyttet nogle Bemærkninger til Grænsen, de 65 Aar, som nu foreslaas som den Alder, da Retten til Aldersrente skulde indtræde. Angaaende denne Aldersgrænse har det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange redegjort for de Overvejelser, som har ført til, at man har stillet Forslag om 65 Aar, og jeg kan ganske slutte mig til denne Redegørelse, idet jeg maa hævde — ganske bortset fra, hvad der kan indvindes af Besparselse ved, at man forhøjer denne Aldersgrænse —, at det er en urimelig Konservatisme at fastholde de 60 Aar, fordi man en Gang har faaet denne Aldersgrænse sat ind i en Lov, som er givet for en Menneskealder siden. Det er en ganske urimelig Konservatisme, naar man maa indrømme, at i Regelen indtræder Alderdomssvækkelse, som gør det umuligt for vedkommende at forsørge sig selv, ikke i en saa tidlig Alder. Navnlig det ærede Medlem Hr. Røde var stærkt inde paa den Side af Sagen og talte smukke Ord ogsaa om de gamle, som gennem Hjelpekassestøtte blev holdt fri for